

Ακρα Δεξιά: είναι εδώ για να μείνει;

Δεν ξέρω αν αυτό που ζούμε είναι «αριστερή παρένθεση» -όπως διατείνεται ο αρχηγός της ΝΔ-, φαίνεται όμως πως η ακραία, λαϊκή δεξιά, του ΛΑΟΣ αρχικά και τώρα των ΑΝΕΛ, «είναι εδώ για να μείνει». Υπό ποία έννοια: τη συνηθίσαμε - στο μέτρο που ακόμα και ένα κόμμα της ριζοσπαστικής αριστεράς να συνεργάζεται μαζί της προκειμένου να σχηματίσει κυβέρνηση. Ελέω κρίσης, κεντροδεξιόι, κεντρώοι, σοσιαλδημοκράτες και τώρα πια ριζοσπάστες αριστεροί πέσαμε στην ανάγκη των ακραίων, λαϊκιστικών στοιχείων της δεξιάς.

Η άγρινη εμμονή της ηγεσίας της ΝΔ να αντλήσει ψήφους από τη Χρυσή Αυγή (και οι πρότερες σχέσεις Μπαλτάκου μαζί της) αναδεικνύουν το πρόβλημα ταυτότητας της παράταξης που υποτίθεται ότι εκπροσωπεί τον κεντροδεξιό χώρο και την ίδια στιγμή την ελλειμματική πολιτική των κομμάτων του λεγόμενου δημοκρατικού τόξου έναντι των ακραίων στοιχείων. Οι ψηφοφόροι του ΣΥΡΙΖΑ επιμένουν από την πλευρά τους ότι η όποια «νομιμοποίηση» της ακροδεξιάς στον πολιτικό μας βίο επήλθε με τη συμμετοχή του ΛΑΟΣ στην κυβέρνηση Παπαδήμου. Η υπερασπιστική γραμμή τότε, το 2011, ήταν πως έπρεπε να κυβερνηθεί η χώρα. Η ειρωνεία είναι ότι αυτό συνέβη με μια ρωμαλέα... κυβίστηση (κωλοτούμπα) από το ΛΑΟΣ. (Σε ανάλογη κυβίστηση όμως, μην το ξεχνάμε, είχε προχωρήσει και ο ίδιος ο κ. Σαμαράς, αφήνοντας κατά μέρος τον αντιμνημονιακό του αγώνα εναντίον της κυβέρνησης Παπανδρέου.)

Γ Ν Ω Μ Η

ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΜΑΓΚΛΙΝΗ

Παρόμοια είναι και η υπερασπιστική γραμμή των ψηφοφόρων αλλά και των στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ ως προς την ταχύτατη, δίχως δεύτερη σκέψη με τους Ανεξάρτητους Έλληνες - οι οποίοι, επιπροσθέτως, δεν έκαναν καμία κωλοτούμπα: τα δύο κόμματα που απαρτίζουν την κυβέρνηση, με βασικό κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ, συνεχίζουν στον δρόμο που χάραξαν προεκλογικά μέσα από ένα σύνολο αμοιβαίων συμβιβασμών.

Η αλήθεια είναι πως οι του ΣΥΡΙΖΑ δεν

Όλες πλέον οι δημοκρατικές δυνάμεις νερώνουν το κρασί τους με κάμποσο μαύρο από τα δεξιά άκρα.

μπήκαν καν σε κάποιο κόπο για να υπερασπιστούν σοβαρά την «παρά φύση» αυτή συμμαχία με την λαϊκή ακροδεξιά. Η ενόχληση ορισμένων και η αμχανία άλλων αριστερών καλύφθηκε από σιωπή η οποία έγινε πολύ γρήγορα θόρυβος με άλλοθι την πέρα για πέρα αστόχαστη κίνηση του κ. Σαμαρά να μην υποδεχθεί στο Μέγαρο Μαξίμου τον νέο εκλεγμένο πρωθυπουργό της χώρας.

Με αυτά και με αυτά, όλες πλέον οι δη-

μοκρατικές δυνάμεις νερώνουν το κρασί τους με κάμποσο μαύρο από τα δεξιά άκρα - ίσως αυτό να είναι ένα από τα πολλά τιμήματα αυτής της κρίσης. Κι αν κάποιοι βγήκαμε από τα ρούχα μας από το γεγονός πως ένα κόμμα της ριζοσπαστικής αριστεράς συνεργάστηκε τόσο καλά μελετημένα εν τέλει με μια πολιτική δύναμη που υποτίθεται πως απέχει έτη φωτός από αυτό, η ολύμπια σχεδόν ηρεμία των ιδίων των οπαδών και των στελεχών του, δείχνει, νομίζω, πως τα ακραία στοιχεία και ο λαϊκισμός δεν είναι και τόσο απεχθής τελικώς σε κανέναν. Ίσως αυτό να είναι το πρόσωπο μιας βαλκάνιας «ρεαλπολιτικής» που δεν ξεκίνησε πάντως από το κόμμα της Κουμουνδούρου.

Μια ακόμα διαπίστωση, κάπως ξεχωρημένη από τα παραπάνω: η συμμαχία ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ίσως να λέει και κάτι ακόμα για τη νέα γενιά των Ελλήνων αριστερών του ριζοσπαστικού χώρου: σε αντίθεση με τους παλαιότερους που δυσκολεύονταν να διεκδικήσουν με αξιώσεις την εξουσία (δεν το πίστευαν και ίσως να τους προκαλούσε φόβο η προοπτική αυτή), η νέα γενιά και θέλει και παίρνει την εξουσία - με ό,τι μπορεί να περιλαμβάνει αυτό: συννομιλίες με συγκεκριμένους στόχους κάτω απ' το τραπέζι, πολιτική εφυσχασμού την ίδια στιγμή τήρηση των ακραίων γραμμών κτλ. Σε κάθε περίπτωση, προφανώς και είναι πολύ νωρίς ακόμα αλλά ενδεχομένως αυτό το κλισέ περί «παρένθεσης» ο κ. Σαμαράς και οι συν αυτό να πρέπει να το ξανασκεφτούν.